Η μουσική εβδομάδα

Του Φοίβου Ανωγειανάκη

Ωραίες προθέσεις και ενδιαφέρον το πρόγραμμα — για τα δυο ελληνικά έργα του — της σοπράνο Λίζας Αδαμάκη, με συνεργάτη στο πιάνο τον Γιάννη Παπαδόπουλο. Ευγενικό επίσης το τραγούδι της. Δυστυχώς όμως ούτε οι προθέσεις ούτε η ευγένεια κατόρθωσαν να απαλύνουν την αδυναμία (ένταση, παλμό και ποιότητα) των φθόγγων της καλλιτέχνιδας στη χαμηλή και μεσαία περιοχή. Ούτε, προπαντός, την πολύ συχνά απομάκρυνσή της από το σωστό τόνο. Όσο για την ερμηνεία των «10 εμβανσιόν» (Κ. Καβάφη) του Δημήτρη Μητρόπουλου, επρόκειτο για μια απλή παράθεση φθόγγων. Ευγενικός και διακριτικός στο πιάνο ο Γ. Παπαδόπουλος, που επιμένει ωστόσο να παίζει με ένα κλάσμα του δευτερολέπτου το ένα από το άλλο χέρι (Παλλάς, 13.2.86).

Η «Εβδόμη» του Προκόφιεφ, η Αλεξάνδρα Παπαστεφάνου, ένα ελληνικό έργο, του Βασίλη Νταραμάρα και ο Άλκης Μπαλτάς επικεφαλής της Κ.Ο.Α. συνθέτουν ασφαλώς ένα πολύ ελκυστικό πρόγραμμα, που έσπευσε, ευτυχώς, να τιμήσει το συνήθως νωθρό κοινό της Αθήνας.

«Το Μεροκάματο» είναι ο τίτλος του ελληνικού έργου: σύντομη παρτιτούρα 10', με σαφή «προγραμματικό» χαρακτήρα. Σύμφωνα με το σχόλιο του συνθέτη εκφράζει «τη μονοτονία και τη σκληρότητα της καθημερινής διοπάλης ενός εργάτη στο εργοστάσιο» όπου γίνεται ένα «με τα γρανάζια των μηχανών...». Σε ήπια γενικά γραφή, με μοτοριστικά μοτίβα παλαιού τύπου (Μοσσόλοφ), με ενδιάμεσες μνήμες φολκλορικού χρώματος, «Το Μεροκάματο» ακούγεται απλώς ευχάριστα, χάρη κυρίως στην εύστοχη ενορχήστρωσή του. Η εκτέλεσή του τιμάει τον μαέστρο Άλκη Μπαλτά και τους συνεργάτες του.

Ηρωική προσπάθεια η εκτέλεση της «Εβδόμης» του Προκόφιεφ, με ενδιαφέρουσες στιγμές. Στιγμές μόνον — κι αυτό το γνωρίζει ασφαλώς ο μαέστρος — γιατί πολλές αδυναμίες τραυμάτισαν την εκτέλεση. Για το έργο αυτό χρειάζονταν και άλλες δοκιμές, όχι για τις καθαρά τεχνικές δυσκολίες, αλλά για το ύφος του που έμεινε τελικά εκτεθειμένο (αποχρώσεις, αντιθέσεις, κορυφώσεις, λυρισμός, προπαντός αυτό, οι λυρικές εξάρσεις που ήσαν άχρωμες, δειλές). Παρόλα αυτά η παρουσίασή του ήταν ένα γεγονός στη χειμερινή μουσική περίοδο.

Λ. Αδαμάκη - Α. Μπαλτάς και Α. Παπαστεφάνου - Δ. Μαρινάκης

Αισθαντική και μαζί αυστηρή μοτσάρτια η εκτέλεση του κοντσέρτου από την Παπαστεφάνου. Δεν υπερβάλλουμε αν πούμε ότι δεν ακούμε συχνά τόσο ευαίσθητη ερμηνεία και «οικείο» διάλογο με την Ορχήστρα της Ρομάνς. Όπως και τόσο προσωπικό τόνο στη μεγάλη κοντέντσα του αρχικού Αλέγκρο. Δεν μπορούμε ωστόσο να συμφωνήσουμε με την τάση τρεξίματος της καλλιτέχνιδας στα γρήγορα μέρη, ιδιαίτερα στα δυο ακραία αλέγκρο.

Τάση επικίνδυνη πολλές φορές (Παλλάς, 17.2.86).

Μόνον το «Ατεναίουμ», ρηξικέλευθο όπως είναι στις τόσες δραστηριότητές του, μόνον αυτό θα αποφάσιζε να συμπεριλάβει, παράλληλα με τις άλλες συναυλίες του, και μια για **κρουστά και πιάνο.** Δίνοντας έτσι την ευκαιρία στο κοινό του να δει από κοντά τον πλούτο της οικογένειας των κρουστών, τον τρόπο με τον οποίο παίζονται, την ποικιλία του ηχητικού φάσματος των οργάνων και τη σημασία που έχουν όταν συνεργάζονται με μικρά η μεγάλα ορχηστρικά σύνολα. Αυτή την ευκαιρία πρόσφερε στην Αθήνα η συναυλία του Δημήτρη Μαρινάκη (κρουστά) και της Βίκυ Στυλιανού (πιάνο). Στο πρόγραμμα νεότεροι φυσικά συνθέτες. Από τον Τσερέπνιν και τον Προκόφιεφ έως τον Γκέρσουιν, τον Σοστακόβιτς, τον Σκαλκώτα, τον Μιγιώ και άλλους.

Με ζηλευτές δυνατότητες τεχνικής, ο Μαρινάκης κράτησε ολόκληρο το πρόγραμμα σ' ένα αξιόλογο επίπεδο ως προς το μουσικό ύφος των έργων, με ενδιαφέρουσες προσπάθειες για την κατάκτηση της ποιότητας του ήχου. Στο χώρο αυτό όμως απαιτούνται ακόμα πολλές προσπάθειες προκειμένου να αποκτήσει η υψηλή περιοχή του οργάνου την ίδια ποιότητα ήχου με αυτήν της χαμηλής περιοχής. Κι εννοούμε βέβαια στα φόρτε. Η συνεργασία του πιάνου γενικά καθαρή. Περισσότερες δοκιμές ωστόσο θα βοηθήσουν σ' ένα ακριβέστερο συγχρονισμό και μεγαλύτερη εκφραστική σύμπνοια (αίθουσα «Μαρία Κάλλας», 18.2.86).

Φοίβος Ανωγειανάκης